

«Hverken Arbeiderpartiets eller LOs medlemmer var så veldig interessert i et samarbeid med KrF.»

Kristin Clemet på side 32-33

FREDAGEN

– I juli 2016 hadde jeg kreft med full spredning, og legene sa at det ikke var mer de kunne gjøre. To måneder senere var kreften borte, forteller Victor Skimmeland.

VITNESBYRD

SPREDNING: Noen uker etter at kreften ble oppdaget, fant legene at den hadde spredd seg til hjerne, lunger, skjelett og lymfekjertler.

Foto: Privat

VESTMUREN: Under fjorårets pilegrimstur til Jerusalem, gikk Victor Skimmeland to ganger om dagen til Vestmuren for å be.

Foto: Privat

Kreftfri etter reise til Jerusalem

LØFTE: Da Victor Skimmeland (54) fikk beskjed fra legene om at det ikke var mer de kunne gjøre for ham, grep han tak i et løfte fra kong Salomo.

✉ Kenneth Fjell Rasmussen ✉ kenneth.rasmussen@dagen.no
 📷 kenasmus70

Våren 2015 begynte Victor Skimmeland (54) å føle seg stadig slappere. Han var ofte svimmel og kvalm og oppsøkte fastlegen for å finne ut av hva det kunne være.

Legen trodde det kunne dreie seg om krystallsyke, en lidelse som skyldes forandringer i balanseorganet i øret, og skrev ut medikamenter som skulle hjelpe mot dette.

– Jeg ble imidlertid dårligere, og en dag besvimte jeg plutselig. Min kone kjørte meg til legevakten, og derifra bar det direkte til sykehuset i ambulanse, sier han.

På sykehuset fant legene en stor svulst på hjernen hans. De neste tre dagene gikk han inn og ut av bevissthet flere ganger før han ble operert.

Det viste seg at Skimmeland var blitt rammet av føflekkreft, som raskt hadde spredd seg til hjernen, lungene, skjelettet og lymfene.

UFORBEREDT

– Jeg var helt uforberedt på dette. Kreft var aldri i tankene mine. Tilbake på lokalsykehuset ble kona og jeg kalt inn til møte hvor vi fikk beskjed om at svulsten i hodet var for komplisert og det var lite som kunne gjøres. Jeg oppfattet det som om jeg kom til å dø innen noen få uker, og jeg ble anbefalt å sette opp testamentet, sier han.

Han ble sterkt preget av situasjonen, men han følte seg ikke redd.

DRØM

Første gang han lå på operasjonsbordet, drømte han at en dør åpnet seg foran han. Han så skyggen av en mann som beveget seg mot han og sa: «Husker du avtalen jeg inngikk med deg i 21. juni 1983?» – Det var dagen da jeg ga livet mitt til Jesus. Drømmen ga meg trygghet. Jeg fikk ikke et løfte om

VICTOR SKIMMELAND

Fakta

Victor Skimmeland er gift med Kathrine, og sammen har de vært misjonærer for Det Norske Misjonsforbund i Colombia.

I Norge har Skimmeland blant annet jobbet innen media, både som journalist i Porsgrunns Dagblad og frilanser i Dagen.

Etter å ha meldt seg inn i Den norske kirke, jobbet han i åtte år som kateket i Sandefjord. Han ble deretter ansatt i Kirkens Nødhjelp.

å overleve, men jeg visste at Jesus uansett var med meg, sier Skimmeland.

Han understreker at han aldri var preget av fatalisme – tanken om at skjebnen er bestemt og at det ikke nytter å kjempe mot den – men at han var klar til å «reise hjem» dersom Gud kalte på han.

TOK KAMPEN

Victor Skimmeland's kone aksepterte imidlertid ikke at alt håp skulle være ute.

– Kathrine så alvoret i situasjonen og tok kampen for meg, sier han.

Høsten 2015 nektet hun å gi opp selv om legene sa at alt håp var ute.

Hun skaffet Victor en ny nevrokirurg og det ble gjennomført nye undersøkelser og flere operasjoner med fjerning av svulster.

– Ved den tredje operasjonen i hjernen, sa legen at det bare var 50 prosent sjanse for at jeg kom til å overleve. Men da alternativet var at jeg uten operasjon ville ha 100 prosent sikkerhet for å dø innen kort tid, var valget lett, sier han.

SALVET OG BEDT FOR

Sent på høsten fulgte han også eksempelet i Jakobs brev og kalte til seg de eldste.

– Jeg er medlem av Den norske kirke, men jeg ringte til to pinsepastorer som jeg har tillit til. Disse kom på besøk sammen med sine ektefeller og de salvet og ba for meg, sier han.

Victor sier at han handlet på Guds ord, og at Gud grep inn.

– Etter denne forbønnshandlingen sluttet kreften å spre seg. Jeg måtte riktignok gjennom ytterligere en operasjon på Rikshospitalet, men denne var planlagt for forbonnen fant sted, sier han.

Kreften i hodet fant ikke legene i Oslo stort av, bare rester av en hjerneblødning. Han ble flyttet tilbake til det lokale sykehuset som tidligere hadde gitt han opp.

– Her ble jeg satt på en tablettkur som jeg ble veldig syk av. Men legene var sikre på at den var bra for meg, så jeg tok medisinen.

FANT NY KREFT

Lokalsykehuset fortalte at han nok kunne leve en stund til, men at sjansen for å overleve var lik null. Han ble satt på en type immunterapi der målet var å utsette det uunngåelige.

– Jeg er generelt en positiv person, med en enkel tro, men etter hvert begynte jeg igjen å miste håpet, sier han.

Det skulle bli verre. Våren 2016 ble det klart at immunterapien ikke virket så bra som en hadde trodd, og i juli 2016 hadde han en samtale med en onkolog, en spesialist på kreftsvulster.

– Hun kunne fortelle at svulstene var tilbake. Hun pekte på to steder på ryggen min og jeg kjente at de satt i lungene. For andre gang fikk jeg beskjed om at det ikke var mer sykehuset kunne gjøre for meg. Jeg kom til å dø, sier Skimmeland.

Han ba til Gud og diskuterte med konen før han tok en beslutning.

– Jeg ba om å bli flyttet fra lokalsykehuset til sykehuset i Skien, sier Skimmeland, som egentlig er telemarking.

PILEGRIMSFERD

Flytteprosessen tok tid, og mens han ventet på svar følte han at Gud kalte han til å dra på pilegrimsferd – til Israel og restene av tempelet i Jerusalem.

– Gud hadde helbredet meg der

LEVER SAKTERE: Victor Skimmeland har vært kreftfri i et år. Han har imidlertid mange bivirkninger av operasjoner og må leve saktere enn tidligere. Her er han i hagen utenfor huset sitt i Sandefjord.

Foto: Privat

tidligere, da jeg på 90-tallet var på tur med bibelskolen jeg gikk på. Vi ønsket oss barn, men problemet var at jeg var blitt erklært steril. Tre ganger gikk jeg til Vestmuren og ba Gud om helbredelse. Siste gangen var det som om jeg hørte en stemme som sa: «Du ber om noe du allerede har fått», sier han.

Ikke lenge etter reiste ekteparet Skimmeland til Colombia som misjonærer, og her ble datteren Andrea Natashah unngått.

SALOMOS BØNN

Denne gangen ble han minnet om kong Salomos ord i 1. Kongebok 8,41-43:

«Det kan også hende at fremmede som ikke hører til ditt folk Israel, kommer fra et land langt borte for ditt navns skyld. For de skal få høre om ditt store navn, din sterke hånd og din utstrakte arm. Når de så kommer og ber, vendt mot dette huset, da må du høre dem i himmelen der du troner, og gjøre alt det de roper til deg om! Slik skal alle folk på jorden lære navnet ditt å kjenne, og de skal frykte deg slik ditt folk Israel gjør, og vite at navnet ditt er nevnt over dette huset som jeg har bygd.»

– Jeg var klar over at dette var en bønn fra Salomo, og ikke et generelt løfte fra Gud, men jeg tok disse ordene til meg da jeg reiste, sier han.

På sensommeren 2016 tok han

inn på et gjestehus i Øst-Jerusalem, og under hele oppholdet gikk han morgen og kveld til Vestmuren for å be. Her sto han vendt mot stedet der Tempelet en gang sto.

– Jeg kjente ingenting mens jeg ba, annet enn at jeg var forferdelig sliten, sier han.

KREFTFRI

Det tok to måneder før han fikk ny konsultasjon, denne gang ved sykehuset i Skien.

– De tok nye bilder og kreftlegen skjønnte ikke hva problemet var.

Skimmeland var en såkalt NED – No Evidence of Disease (ingen tegn på sykdom).

– Jeg ble erklært kreftfri, og det

● Jeg kjente ingenting mens jeg ba, annet enn at jeg var forferdelig sliten.

Victor Skimmeland

er jeg den dag i dag, et år senere, sier Skimmeland, som ikke er i tvil om at det var Gud som grep inn.

– MEDISINEN VIRKET

Kreftlegen i Skien, Dalia Dietzel, bekrefter overfor Dagen at hun fant få spor etter kreft da hun undersøkte Skimmeland høsten 2016.

Hennes forklaring på den plutselige forandringen er at medisinen, som han fortsatte å bruke mens han var i Jerusalem, må ha virket likevel.

– Han skal nå behandles med immunterapi i to år totalt, med jevnlig kontroll underveis. Hvis alt går bra, stoppes deretter behandlingen og videre oppfølging vil vise om sykdommen dukker opp igjen, sier kreftlegen, som mener Skimmeland's helbredelse kan forklares medisinsk.

Skimmeland er på sin side overbevist om at Gud har hatt en finger med i spillet.

– I juli 2016 hadde jeg kreft med full spredning, og legene sa at det ikke var mer de kunne gjøre. To måneder senere var kreften borte, sier han.

ROSER FAMILIEN

Han kan ikke få fullrost familien nok. Uten deres hjelp tror han at han hadde resignert når kampen mot sykdommen var på det sterkeste.

Datteren Andrea Natashah (16)

forteller at det var tøft mens det sto på.

– I begynnelsen var det veldig vanskelig å fatte at faren min hadde fått en uhelbredelig sykdom, men etterhvert sank det inn. I perioder var jeg både sint og sur over at dette hadde rammet oss, sier hun.

Etterhvert følte hun seg klar for å ta farvel med faren, men håpet om at han skulle bli frisk igjen var der hele tiden.

BIVIRKNINGER

Selv om kreften er borte, sliter han fortsatt med en rekke bivirkninger etter sykdommen. Han er operert så mange ganger i hodet at han hører svært dårlig. Han har fått tinnitus, synet er delvis ødelagt og på toppen av alt har han pådratt seg epilepsi.

Det hender han spør seg hvorfor Gud ikke har helbredet han fullt ut.

– Jeg vet ærlig talt ikke svaret på det, men jeg vet at Gud bruker meg på en ny måte. Siden jeg må leve saktere enn før, får jeg også tid til å bruke mer tid sammen med Gud, på en måte jeg aldri gjorde tidligere, sier han.

PERSONLIG KALL

Skimmeland understreker at reisen til Jerusalem var et personlig kall til ham, og at Gud ikke nødvendigvis vil møte andre kristne på akkurat samme måte.

Helt siden han ble kristen i 1983 har han opplevd å høre det han mener er Guds stemme, og ofte blir han vist personer som han skal samtale med og be for.

– På grunn av sykdommene mine hender det rett som det er at jeg må oppsøke sykehuset, og hver gang kan jeg fortelle noen om Jesus, sier han.

Den første tiden fikk han særlig god kontakt med en annen kreftsyk mann som gikk på immunterapi. Vedkommende døde i mai, men Victor fikk følge ham hele veien.

– Jeg var med ham i vennskap, samtaler og bønn. Jeg har lagt hendene på ham for å dempe smertene og utsette døden, og medisinerer han når vi har vært på tur. Gud sa til meg at han kunne få et år ekstra for å bli klar til å ta imot. Han levde greit i ett år før kreften kom tilbake i mars. Trettiseks timer før han døde, ba jeg til frelse med han. Konen hans ba jeg med i april. Hun hadde nok troen, men det var godt for henne å bekjenne, sier han.

Skimmeland har store deler av livet vært engasjert i kristent arbeid, både som ansatt og frivillig. Han ser for seg at dette er noe han vil fortsette med i fremtiden.

– Kanskje skal jeg satse mer på å virke som evangelist. Jeg ønsker å dele det kristne håpet og hva Gud gjør, sier han.